

ОСНОВНИ СУД У МИТРОВИЦИ
GJUKATA THEMELORE E MITROVICËS- BASIC COURT OF MITROVICA

Број предмета: 2019:215037
Дана: 08.03.2021
Број документа: 01596627

П.бр. 351/07

ОСНОВНИ СУД У МИТРОВИЦИ, Опште одељење, судија Стефан Милентијевић, у правној ствари тужиоца ПП „М...“ са седиштем у Звечану, чији је законски заступник С.Н. са пуномоћницима Љ.П. и Н.В. , против туженог Д.Г. из Северне Митровице, чији је пуномоћник М.Х. (М.Н.) адвокат из Јужне Митровице, ради исплате дуга, након закључене главне расправе од дана 05.03.2021. године, на којој су били присутни законски заступник тужиоца и тужени са својим пуномоћницима, дана 08.03.2021. године, донео је,

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца којим је захтевао да се обавезе тужени да тужиоцу исплати новчани износ од 1.339,00 евра, са законском затезном каматом почев од дана 28.05.2005. године, па све до исплате.

ДЕЛИМИЧНО СЕ усваја захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка, па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац да туженом исплати новчани износ од 811,20 евра, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог у делу којим је захтевао да му тужени на име трошкова парничног поступка исплати новчани износ преко износа трошкова одређених ст. 2 ове пресуде, па до траженог новчаног износа од 1.216,80 евра.

Образложење

Тужилац је у тужби и речима на рочишту, преко својих пуномоћника навео, да је тужени у продавници тужиоца узимао робу у вредности од 1.839,00 евра и да је дана 28.05.2005. године платио новчани износ дуга од 500,00 евра, са обећањем да ће преостали

износ дуга платити најкасније за месец дана. Да је тужени био позван на савјешта дуга од стране тужиоца и да је тада тужени платио новчани износ од 500 евра колико је имао код себе и потписао коначан износ дуга обећавајући да ће га платити, односно да се са коначном цифром дуга сложио. Да тужени није имао своју евиденцију. Да евиденција коју је водио законски заступник тужиоца, мисливши на свеску задужења, представља службену исправу. Истакао је, као важну чињеницу, разлику између одсечка са касе и посебног рачуна, нагласивши да одсечак из касе представља оно што свако добија приликом куповине робе, а ако хоћете посебан рачун, то се спецификује у писаном рачуну, где се наводи име дужника, али да у конкретном таквом рачуну није могао бити издат јер је роба дата на вересију, нити је то тужени тражио. Да то није био однос између предузећа, већ однос заснован на поверењу између грађана. Затим, истакао је да је законски заступник тужиоца хтео да лаже и да наплаћује оно нашта нема право он је могао да прећути и уплаћени новчани износ од 500,00 евра, пошто тужени нема доказ да је ишта платио. Предложио је, да се усвоји тужбени захтев и обавезе тужени да тужиоцу накнади новчани износ од 1.339,00 евра са законском затезном каматом почев од дана 28.05.2005. године па до коначне исплате. Доказе је предложио. Трошкове поступка је захтевао, одредивши исте према врсти и висини.

Тужени је у свом одговору на тужбу, преко свог пуномоћника, на рочиштима пред овим судом, оспорио тужбени захтев тужиоца. Навео је, да није спорно да је тужени заједно са сведоком В.М. почео градити анекс у саставу свог локала, да је анекс објекта био површине 7 м². Да су за време изградње тог дела објекта тужени и сведок В.М. узимали одређене артикле у продавници М... . Да су код тужиоца узимали ситне ствари као што су шрафови, ексери, тепих итисон. Да је тужени платио износ дуга од 500,00 евра, сматрајући да износ дуга преко овог износа није могао настати, чак и да су овај анекс локала градили од темеља до крова. Да је у пословној пракси у трговини приликом преузимања робе обавеза да се изда рачун и да се сачини спецификација, што у конкретном није био случај. Предложио је, да се одбије тужбени захтев. Трошкове поступка је захтевао, одредивши их по врсти и висини.

У циљу утврђивања чињеничног стања, суд је извео следеће доказе: увидом у фотокопију свеске задужења евиденције коју је водио законски заступник тужиоца поднете уз тужбу дана 28.05.2007. године и фотокопију исте свеске поднете на рочишту од дана 23.02.2021. године, а које се налазе у списима предмета, при чему је суд имао увид у оригинал наведене свеске, читањем записника о главној расправи П.бр. 351/07 Општинског суда у Митровици од дана 27.11.2007. године, читањем записника о главној расправи Општинског суда у Митровици П.бр. 351/07 од дана 15.02.2008. године, фотокопију спецификације која се налази у списима предмета под именом В... цариник поднете суду дана 23.02.2021. године, саслушањем сведока В.М. , и саслушањем законског заступника тужиоца и туженог у својству парничних странака.

Суд је на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка, сходно одредби чл. 8 Закона о парничном поступку утврдио, да је тужбени захтев тужиоца неоснован.

Није спорно да је тужени са својим пословним партнером у договору са законским заступником тужиоца узимао робу код тужиоца, на одложено плаћање. Није спорна ни чињеница да је тужени платио износ дуга од 500 евра. Оно што је спорно у овом поступку је чињеница везана за постојање дуга у новчаном износу већем од 500 евра. Законски заступник тужиоца наводи да је висина дуга износила 1839,00 евра, и да плаћањем новчаног износа од 500 евра од стране туженог, укупан дуг туженог износи 1339,00 евра. Док са друге стране тужени оспорава постојање дуга у износу већем од 500 евра.

Увидом у фотокопију свеске задужења – евиденције законског заступника тужиоца о износу дуговања и дужницима поднетим овом суду уз тужбу дана 28.05.2007. године, суд је констатовао да у првом, другом и трећем реду, у колони под називом „Име и презиме“ стоји име В.Ц. , чије је име прекрижено хемијском оловком, да у првом, другом и трећем реду, у колони под називом „Укупна вредност“ стоје одређени новчани износи од 87 евра, 10 евра, 1290 евра, 57,70 евра, 230,72 евра и 30 евра, да су исто тако ти износи прекрижени хемијском оловком, да у овим редовима и колони под називом „Укупно рата“ и „Уплате“ стоје потписи, вероватно законског заступника тужиоца, а да у четвртном реду, стоји назнака имена Д.Г. , да у истом реду у колони под називом „Укупна вредност“ стоји новчани износ од 1839 евра, затим у истом реду у колони која носи назив „Уплате“ стоји новчани износ од 500 евра – 28.05.2005. године, у истом реду у колони под називом „потпис“, да стоји потпис, неспорно, туженог. Да се затим у редовима испод назнаке имена Д.Г. , настављају друга имена, вероватно имена, других дужника према овој евиденцији законског заступника.

Фотокопија или оригинал ове свеске грађана – свеске задужења у којој законски заступник тужиоца води евиденцију о својим дужницима не може бити веродостојан доказ о постојању дуга туженог, јер се из ове свеске не може утврдити ни коју врсте робе ни у којој количини је тужилац предао туженом. Оваква свеска није веродостојна ни из разлога зато што није вођена једнообразно, тачније није вођена на исти начин према свим дужницима, што се види у редовима фотокопије ове свеске предате уз тужбу дана 28.05.2007 године а испод назнаке имена Д.Г. , где се појављују потписи и цифре за друге дужнике, не у истој колони, и где се негде појављује врста робе, а негде само новчани износ, и из које се не може закључити ко, где и шта својим потписом потписује.И индикативно на основу ове свеске се не може утврдити чињеница везана за постојање дуга туженог.

Из тог разлога, ни фотокопија свеске грађана предата на рочишту одржаном дана 23.02.2021. године, и спецификација на име В.Ц. не може бити доказ којим се утврђује постојање дуга, јер оба ова доказа нису веродостојни показатељи постојања дуга.

На основу исказа сведока В.М. , суд није могао да утврди чињеницу везану за постојање дуга у новчаном износу већем од 500 евра, пошто је овај сведок тврдио да је укупан дуг њега и туженог према тужиоцу износио око 400 евра, што је приближно идентично исказу овог сведока прочитаног из записника Општинског суда у Митровици П.бр. 351/07 од 15.02.2008 године и исказа туженог датог у својству парничне странке који је истакао да је укупан дуг према њиховој евиденцији износио 400 евра, али да би избегли

било какав спор да је тужиоцу платио новчани износ од 500 евра. Суд је исказ овог сведока и исказ туженог сматрао истинитим и то у смислу што овакви искази својом приближном идентичношћу импликују истинитост и тиме што тужилац ничим, чак ни индикативно није доказао постојање дуга у новчаном износу од 1339,00 евра. Приближна идентичност два исказа не значи аутоматски оцену да је чињеница потврђена таквим исказима истинита, али приближна идентичност два исказа којим са друге стране није супростављен веродостојан противдоказ нити више противдоказа који индицирају постојање супротне чињенице, посебно због чињенице да искази сведока и туженог као парничне странке негирају постојање дуга у новчаном износу од 1339,00 евра, дакле у износу већем од 500 евра, а да је терет доказивања постојања дуга био на тужиоцу, не може угрозити истинитост два приближно идентична исказа, односно у овом случају чињеницу да оваквим исказима није утврђено постојање дуга у новчаном износу од 1339,00 евра.

Из исказа законског заступника тужиоца С.Н. у својству парничне странке исто тако није могла бити утврђена висина дуга, пошто је законски заступник тужиоца у свом искази бранио валидност своје свеске дуговања. Исти није потврдио чињенице везане за врсту и количину робе који су тужени узимали код тужиоца и за коју су остали дужни.

Одредбама чл. 18 Закона о облигационим односима (“Службени лист СФРЈ“ број 29/78) прописано је, да учесник у облигационим односима је дужан да у извршавању своје обавезе поступа са пажњом која се у правном промету захтева у одговарајућој врсти облигационих односа (пажња доброг привредника, односно пажња доброг домаћина).

Тужилац, односно његови радници, а за шта је био одговоран и његов законски заступник, били су у обавези да воде рачуна о врсти и количини продате робе и о томе воде уредну евиденцију, чак и да издају рачуне – фактуре на којима би се налазио потпис особе која прима робу, у овом случају туженог или лица која су била овлашћена за куповину робе, без обзира да ли је таква роба дата на вересију или се роба плаћала поужећем и без обзира на чињеницу да ли се ради о физичким лицима или предузећима. Оваква пословна пракса би представљала добар пословни обичај и уједно тиме би тужилац показао савесност у поступањима у облигационим односима. Из тог разлога, наводи пуномоћника тужиоца да је тужени требао да захтева рачун или исечак за рачун за робу коју је преузео и да је требао да има своју евиденцију погрешни су, зато што заправо обавеза вођења уредне евиденције и издавања рачуна лежи на тужиоцу.

То што је тужени ставио свој потпис у свесци грађана односно задужења, у колони свеске грађана која носи назив потпис, не може се сматрати да је тужени тиме признао постојање дуга. Није извесно шта је тужени том приликом потписао, износ дуга који је платио или нешто друго, па чак и признање дуга, па се из тог разлога не може извести закључак да је потпис туженог у свесци грађана представљао признање дуга. Признање дуга може бити извршено на разне начине, па и неком од конклюдетних радњи, али не сме бити дилеме да је тај поступак туженог имао за циљ признање дуга, што у конкретном није случај.

Наводи законског заступника тужиоца и пуномоћника тужиоца да је однос између странака био базиран на поверењу, није чињеница која је битна за решавање ове правне ствари, јер да је било поверења не би дошло и до спора.

Суд једну чињеницу сматра утврђеном у оној мери у којој је доказано њено постојање. Тужени је оспорио постојање дуга у новчаном износу од 1339,00 евра, па је дужност тужиоца била да докаже постојање дуга у новчаном износу од 1.339,00 евра, што тужилац није учинио. Постојање дуга поред писаних исправа може се доказивати и другим доказним средствима. Ни писаним исправама ни другим доказним средствима тужилац није успео да докаже постојање дуга у наведеном новчаном износу.

Није тачна констатација пуномоћника тужиоца да свеска грађана или свеска задужења представља службену исправу, и да постоји претпоставка да оно што је уписано у свесци грађана или задужења је тачно, док се супротно не докаже, односно док се не докаже да је исправа неистинита, ово из разлога, јер свеска грађана не може представљати службену, тачније јавну исправу.

Јавна исправа, сагласно одредби чл. 329 ст. 1 Закона о парничном поступку, представља она исправа коју је израдио одређеној форми државни орган у оквиру своје надлежности, као и исправа коју је у таквој форми израдило предузеће или друга организација у вршењу јавних овлашћења која су јој поверена законом (јавни документ).

У конкретном, свеска грађана или свеска задужења може имати само својство приватне исправе, а њена веродостојност подлеже оцени овог суда у истој мери као и остала доказна средства, те се не може се сматрати да је оно што је уписано у таквој исправи аутоматски и истинито, што представља својство искључиво јавне исправе.

Што се тиче трошкова парничног поступка, суд је констатовао да је пред овим судом одржано је укупно пет рочишта, на свих пет одржаних рочишта био је присутан пуномоћник туженог, док су на два одложена рочишта од дана 12.10.2020. године 03.11.2020. године, био присутан пуномоћник туженог, а оба рочишта нису одржана, прво из разлога зато што рочишту није приступио сведок, а друго зато што није дошао тужилац па се тужба сматрала повученом. Рочиште од дана 16.11.2007. године било је одложено из разлога јер није било доказа да је тужени уредно примио позив. Рочиште од дана 22.09.2020. године одложено је из разлога, јер није приступио тужилац, али није био уредно позван, док тужени и његов пуномоћник се нису појавили. Рочиште од дана 27.11.2019. године, одложено је кривицом пуномоћника туженог зато што није имао пуномоћје, док за рочиште заказано за дан 28.02.2008. године, нема доказа ни да је одржано нити да је одложено, због опште познате ситуације у том периоду.

Из тог разлога, суд је делимично усвојио захтев за накнаду трошкова парничног поступка туженог, и обавезао тужиоца да туженом исплати новчани износ од 811,20 евра, и то на име пет одржана рочишта од дана 27.11.2007., од дана 15.02.2008. године, од дана 13.01.2020. године, од дана 23.02.2021. године и од дана 05.03.2021. године и два одложена рочишта од дана 12.10.2020. године и 03.11.2020. године, на име заступање пред судом од

стране адвоката, износ обрачунат према Адвокатској тарифи, и на основу тарифног броја 7 Уредбе о адвокатској тарифи, која регулише накнаду за одложена рочишта, где се досуђује накнада у вредности од 50% прописане накнаде за одржано рочиште, а све то у складу са одредбом чл. 452 ст. 1 Закона о парничном поступку.

Стога у преосталом делу, а на име захтева за накнаду трошкова парничног поступка заступања на 9 рочишта од стране адвоката, захтев туженог за накнаду трошкова је одбијен, из разлога зато што је рочиште одложено пред овим судом дана 27.11.2019. године, одложено из разлога јер пуномоћник туженог није имао пуномоћје, дакле тај трошак пада на терет туженог пошто је настао његовом кривицом, и за рочиште од дана 16.11.2007. године јер није било доказа да је тужени уопште уредно примио позив, нити се појавио на рочишту.

ОСНОВНИ СУД У МИТРОВИЦИ
Опште одељење
П.бр. 351/07 од дана 08.03.2021. године

СУДИЈА
Стефан Милентијевић с.р.

ПРАВНА ПОУКА: Против ове пресуде може се изјавити жалба Апелационом суду у Приштини – Одељењу у Митровици, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, а преко овог суда.